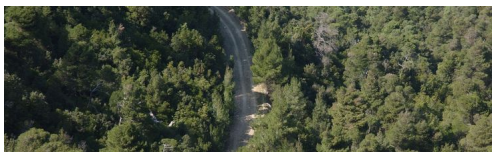
Τέσσερα τραγούδια που δημιουργήθηκαν πολλά χρόνια νωρίτερα, και τέσσερις εικόνες που γεννήθηκαν πρόσφατα και τυχαία, έρχονται σήμερα να ταιριάξουν με ένα είδος καλλιτεχνικής άδειας και αντίστοιχης αυθαιρεσίας.

Με σειρά χρονικής εμφάνισης, οι στιχουργοί των τραγουδιών ήταν, ο Βασίλης Τσιτσάνης στον μεσοπόλεμο, ο Γιάννης Παπαϊωάνννου το 1946, ο Τάσος Λειβαδίτης το 1960, και ο Γιώργος Παπαστεφάνου γτο 1969. Όλες οι εικόνες τραβήχτηκαν τον επόμενο αιώνα, τον Μάιο του 2000 στα Φοιρά, τον Απρίλιο του 2001 στην Αίγινα, τον Σεπτέμβριο του 2002 στην Πάτμο και τον Ιούλιο του 2008 στην Ανάφη. Κι όμως παρά τα χρόνια που πέρασαν, τα τραγούδιακάθε άλλο παρά μαράθηκαν. Δείγμα καλής τέχνης, δίχως άλλο.

Γραμμένο στα γυμνασιακά του χρόνια, ανάμεσα από μεγάλες δυσκολίες, το **«Φίνο ακρογιάλι»**
του Βασίλη Τσιτσάνη, ηχογραφήθηκε πριν το πόλεμο και το τραγούδησαν οι Στράτος Παγιουμτζόγλου Στελάκης Περπινιάδης.

«…μακριά σε ξένα μέρη κι ο κόσμος μη σε μέλλει,
ποτέ να μη σου καίγεται καρφί,
το καλοκαίρι τώρα, σε κάποια φίνα χώρα,
θα πάμε να γυρίσουμε μαζί.

Μεσ' στην Παραγουάη, σε φίνο ακρογιάλι,
θα στήσουμε τσαντίρι ζηλευτό,
θα πίνουμε σαμπάνια, πριν πάμε για τα μπάνια,
με μπουζουκάκι έξυπνο τρελό».

Ο εκκολαπτόμενος, τότε, συνθέτης δεν θα μπορούσε να αποφύγει την μύνη των δασκάλων του, καθώς η Παραγουάη έχει κάποιο κοινό στοιχείο με την Αυστρία. Δεν βρέχεται από θάλασσα. Ο ίδιος ο συνθέτης έχει καταθέσει ότι το έγραψε επίτηδες ώστε να πικάρει τους δασκάλους του, που τον άφησαν μεταξεστέο, εκείνη τη χρονιά. Όπως σημειώθηκε όμως, στο τέλος η Τέχνη επικράτησε της Γεωγραφίας.

Η εικόνα τραβηγμένη τον Ιούλιο του 2008, παριστά κάτι ιδανικό. Μια όμορφη, άδεια παραλία. Είναι η Καταλυμάτσα στην Ανάφη, με στεριανό άνεμο και λεπτή άμμο. Ένα όνειρο, που σίγουρα δεν συναντά κανείς στην Παραγουάη.

Ο Γιάννης Παπαϊωάνννου ή «ψηλός», γράφει τους στίχους και την μουσική στο εύθυμο **«Καπετάν Ανδρέας Ζέππος»**
το 1946. Υπαρκτό πρόσωπο ο Ζέππος, από το Αϊβαλί την Μικρασίας, προσφυγόπουλο ήρθε στην Ελλάδα, με έντονο βίο, σε ταραγμένη περίοδο. Με τον συνθέτη, τους ένωνε φιλία. Μετά τον Οδυσσέα Μοσχονά, το ερμήνευσε η Σωτηρία Μπέλλου, με την μοναδικά χαρακτηριστική της διαμόρφωση, προφέροντας τα πι του Ζέππου να μοιάζουν με μπ.

«Καπετάν Αντρέα Ζέππο
χαίρομαι όταν σε βλέπω
χαίρομαι όταν σε βλέπω
Καπετάν Αντρέα Ζέππο

Όλοι καλάρουνε
μα δε πιάνουν ψάρια
καλάρ' ο Ζέππος
και πιάνει καλαμάρια

Καλαμάρια και γαρίδες
βγάζουν μόνον οι μερακλήδες
βγάζουν μόνον οι μερακλήδες
Καλαμάρια και γαρίδες»

